

PRICA O RATU

Rat je najgore što se čovjeku moglo dogoditi. Ali, čovjek i ne zna o drugom osim o ratu i ubijanju, pa se onda s pravom treba pitati je li to normalno?

Ako je normalno znanost stavljati u službu oružja, ako je normalno pucati iz sporta, ako je normalno hvaliti se time, onda je normalno i ratovati. To je, dakle, prirodni način da se svijet oslobodi svih zálâ koja ga opterećuju. Nažalost, ginu i mnogi od kojih se nerado opraštamo. Ali, to je cijena napretka; pogodbi nema. Uzmi ili ostavi! Ili: idi ili ostavi! Nemoj otići! Umri u svom gradu, u svojoj ulici, u svojoj kući! Ali, nipošto od svojega prijatelja. Prijatelji su za sve, osim za to da presuđuju o tvojoj smrti.

Rat pravi selekciju. Dobro odvaja od zlih, jake od slabih, lijepo od ružnog, poštene od manje poštenih, sposobne od nesposobnih. I što dulje traje rat, selekcija je stroža. I naravno, žrtava je više. Potrebno je imati dobar smisao za orijentaciju da bi se čovjek u ratu snašao.

Kamo bježati, kome vjerovati, što raditi?

Kako doznati, prije svih, tko će pobijediti?

Kako biti među prvima baš kada je najpotrebnije?

Poznavao sam mnoge pametne ljude koji nisu bili dovoljno brzi za ovaj rat. Poznavao sam mnoge sposobne, ali glupe da shvate svu ogavnost rata. Poznavao sam i one hrabre, one bez kojih ne bi bilo ni vas, ni mene, ni ovoga grada. Tko zna gdje su sad toliki koje sam poznavao i toliko često slušao?

I njih i jeku koja je odzvanjala od udaraca u njihova vlastita prsa. Gdje li su svi oni sada kad krvari Vukovar? Zašto ne viču? Zašto svojom vikom ne pomažu plašiti neprijatelja odavde odakle niču svi njihovi korijeni? Zašto ih nema sada kada je važno zemlji vratiti davni dug, sada kada tradicija ovog grada, kojom su se toliko dičili, mora ponijeti najteži teret? Ali, rat je nemilosrdan. On je bič koji puca na svim svojim krajevima. Rat je istodobno i vlast i bezvlašće. Za neke pakao, a za neke, a svi znamo koji su to, i dar Božji.

Siniša Glavašević